

Leo Nijkamp

Schilderachtige windmolens, oude hofsteden en glooiende essen bepaalden vroeger het landschapsbeeld rond Enschede. Aan de oostzijde stond een oliemolen. De overige waren korenmolens, waarin graan tot meel werd verwerkt. De opkomst van landbouwcoöperaties met eigen maalbedrijf maakte de particuliere windmolens onrendabel. Buiten de stad zijn er nog twee bewaard gebleven en wel de stenderkast op het erve Wissink in Usselo uit 1802 en de beltmolen in Lonneker van 1851.

Waar de stadsmolens hebben gestaan is aan de hand van de straatnamen nog na te gaan. Zo herinnert de Molenstraat, die de doorgaande wegen naar Deurningen en Oldenzaal met elkaar verbindt, aan de Noordmolen. Deze komt al voor op de plattegrond van Enschede uit de 16^e eeuw toen het nog een grachtenstadje was. Hij is getekend door de destijds zeer bekende geograaf Jacobus van Deventer. De molen heeft ongeveer 1887 afgebroken. De molen heeft ongeveer Niermansgang en is in

*Straatnaam
als spiegel
van historie*

Twee jaar later heeft de gemeenteraad van alle 124 wegen in Enschede de naam vastgesteld. De weg waaraan de Noordmolen had gestaan kreeg toen de huidige naam. Vroeger was het in de volksmond de Amelinkssteeg omdat deze leidde naar de herberg Amelink aan de Oldenzaalsestraat, later pastorie van de St.-Jozefparochie, nu vestiging van een advocatenkantoor. Andere benamingen in het verre verleden waren Molensteeg of Jodenkerkhof, naar de Joodse begraafplaats, die daar was gelegen.

Ook de parkeerplaats Molenplein, zuidelijk van de Molenstraat, dankt haar naam aan de vroegere Noordmolen.

Op deze houtgravure uit *The London Illustrated News* van 1862 n.a.v. de stadsbrand is de Noordmolen links van het midden duidelijk en onbeschadigd ingetekend

Gravure uit collectie G.T. Hartong